

לקראת שבת

ע"י מרכז חב"ד לדוברי עברית – הרב ישראל לנדא / Tel: (905)709-7770 / Fax: (905)709-7917

עם אחד, גיור אחד

מה שיוצר קרע בתוך העם היהודי הוא הניסיון לערוך 'גיורים' שלא על-פי ההלכה 'גיורים' כאלה אין בהם ממש, ומי שעובר את התהליך הזה נשאר גוי גמור כשהיה

בארבעים השנים האחרונות, מאז נחקק חוק 'מיהו יהודי' שהשאייר פרצה בהגדרת מושג הגיור, אנו עדים לגלים בהעלאת הסוגיה על סדר-היום הציבורי. כל אימת שמבקשים לתקן את הפרצה ולקבוע בבירור כי הגיור חייב להיעשות על-פי ההלכה, נשמעת זעקה מתוזמנת ומאורגנת מפי נציגי הרפורמים והקונסרבטיבים, כי חקיקה כזאת תגרום 'קרע' ביהדות העולם ותהפוך מיליוני יהודים ל'יהודים מסוג ב'.

הטענה הזאת מוכיחה את השיטה הידועה, שכאשר חוזרים על שקר שוב ושוב ובקול רם – הוא מתחיל להיחשב אמת. בני-אדם מפסיקים לחשוב בהיגיון ומתחילים לדקלם את הססמה הנזרקת לחלל האוויר.

גורמי הקרע

האמת הפוכה לגמרי. מה שיוצר קרע בלתי-ניתן לאיחוי בתוך העם היהודי הוא הניסיון של אותם גורמים לערוך 'גיורים' שלא על-פי ההלכה. 'גיורים' כאלה אין בהם ממש, ומי שעובר את התהליך הזה נשאר גוי גמור כשהיה. ילדיה של אישה כזאת, גם אם נישאה ליהודי, הם גויים גמורים, ולא יוכלו להינשא ליהודים. כאן נוצר הקרע האמיתי.

לעומת זה, תיקון הפרצה לא יפגע כלל במעמדם של יהודים כשרים, תהיה השתייכותם הקהילתית אשר תהיה. מי שנולד יהודי – יישאר יהודי, כמובן. העובדה שיהודי משתייך לקהילה רפורמית או קונסרבטיבית אינה הופכת אותו ליהודי מסוג ב', חלילה, כשם שיהודי שאינו משתייך לשום קהילה ואף מגדיר את עצמו 'אתאיסט' נשאר יהודי. כי זהות יהודית איננה דבר שאפשר להינתק ממנו, ומי שנולד יהודי – יישאר יהודי.

אך אין לזה שום קשר לרשות ולסמכות לעסוק בגיור. מושג הגיור כל-כולו מושג הלכתי-דתי – ממש כמו שמירת שבת, הנחת תפילין ודיני מקווה-טהרה. זה תחום סמכותם הבלעדי של אנשי הלכה, הנאמנים להלכה. איך בכלל עולה על הדעת שמי שאינם מקבלים את סמכות ההלכה יוכלו לעסוק בעניין הלכתי טהור כזה?!

הגיור היה מאז ומעולם מושג הלכתי. הדרך האחת והיחידה שבאמצעותה קיבל העם היהודי לתוכו גרים, בכל הדורות, הייתה בגיור על-פי ההלכה. מדינת ישראל השכילה בעבר שלא לשבור את היסוד הזה ושלא לערער את עצם תפיסת הזהות היהודית, ממש כשם שהשכילה לקבוע שנישואין וגירושין ייעשו על-פי ההלכה, כדי לשמר את אחדות העם ולמנוע תוהו-ובוהו ובעיות קשות של ממזרות וכדומה.

כל מי שאינו מקבל את סמכות ההלכה אינו יכול לעסוק בגיור. אין זה משנה איזו כיפה הוא חובש ומה השתייכותו החברתית, השאלה היא אחת ויחידה – אם הוא מקבל את סמכותה של ההלכה. מכיוון שהרפורמים והקונסרבטיבים שוללים את סמכות ההלכה, ברור שאין להם שום יכולת לעסוק בגיור, ו'גיוריהם' אינם אלא פיקצייה והונאת המבקשים להתגייר, שנשארים למעשה גויים גמורים כשהיו.

שמירת האחדות היהודית

מדוע בכלל החליטו מייסדי המדינה כי נישואין וגירושין, כמו גיורים, ייעשו רק על-פי ההלכה? הם הבינו שזו הדרך היחידה לשמר את אחדות העם. מתכונת זו מבטיחה כי הנישואין והגירושין מקובלים על כל העם, וגם הגיורים מקובלים על הציבור היהודי כולו. אין איש צריך לנהל ספרי-יוחסין ולפשפש בטיב נישואיו וגירושיו וגיוריו של רעהו. כך נשמרת הרקמה הבסיסית של האחדות היהודית.

ברגע ששוברים מסגרות אלו - יוצרים קרע שאין לאחותו. יש בתוכנו מי שלצערנו הזהות היהודית נתפסת בעיניהם כרישום פורמלי של משרד-הפנים. להם אולי אין הדבר מעלה או מוריד, אבל ברוך-השם, ליהודים רבים הזהות היהודית יקרה מאוד. חשוב להם מאוד שבנם או בתם יינשאו ליהודים. לכן חשוב כל-כך שהגיור יישמר במתכונתו המקורית, כדי שלפחות עצם היותנו יהודים יעמוד מעל כל ויכוח.

(לקוח מתוך "שיחת השבוע")

עם הלוח ביד

ט"ו באב

ביום שני (26 ביולי) יחול התאריך ט"ו באב. ביום זה ארעו ארעו אירועים משמחים במיוחד לעם ישראל, עד כדי שהתלמוד מגדיר את היום כיום השמח ביותר במעגל השנה, וכך נאמר בתלמוד במסכת תענית "לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכיפורים".

שבת נחמו

שבת זו שלאחר תשעה באב נקראת "שבת נחמו" על שם תחילת ההפטרה שאנו קורים בה: "נחמו נחמו עמי". שבע ההפטרות הנקראות בשבתות שלאחרי תשעה באב עד ראש השנה, מהוות יחידה אחת הנקראת "שבעא דנחמתא" – שבת שבתות של נחמה שהפטרותיהן לקוחות מספר ישעיהו ומאירות את חזון הגאולה באחרית הימים.

ראש השנה כבר מעבר לפינה

זה הזמן לרכוש מקומות ישיבה בבית הכנסת לתקופת החגים/לחדש חברות בבית הכנסת בימי ראשון, בשעה 9:00 – 11:00 בבקר באולם בית הכנסת – אצל הגבאים או בשאר ימות השבוע במשרד אצל מירה בטלפון: (905) 709-7770

מתארגנת נסיעה קבוצתית **לאוהל של הרבי מליובאוויטש** בתאריכים 22 ו-23 באוגוסט הנסיעה באוטובוס ותכלול לינה במלון.

המעוניינים! מהרו להודיע למשרדנו (905) 709-7770

הדלקת נרות: 8:33PM

צאת השבת: 9:41PM

ממצולות הנהר

תחושת מועקה מילאה אותו. זה היה ב"ב בתמוז תשי"ז. הוא היה בנסיעה מבואנוס-אייירס שבארגנטינה לברזיל. כשהגיע לנקודת מעבר הגבול, שעל גדת הנהר פְּרֵנְהָה, גברה התחושה הקשה. פתאום הרגיש את עצמו בודד מאוד.

הרב בערל בוימגרטרן היה אז שליח צעיר, שפעל להפצת היהדות בארגנטינה. באותה תקופה עדיין לא התגורר שם דרך קבע, אלא היה נוסע ובהזדמנויות בדרום-אמריקה בכלל היה עלוב, והאווירה הכללית הייתה שחיי תורה ומצוות שייכים לעבר הרחוק.

הוא לא ידע להסביר לעצמו את פשר המועקה שמילאה אותו. נסיעות ארוכות היו לחם-חוקו, והוא היה רגיל להימצא לבדו במקומות רחוקים. תחילה נטה לחשוב שהתחושה הזאת נובעת מן העובדה שהיום הוא חג-הגאולה, ואילו הוא תקוע במקום נידח, אך גם ההסבר הזה היה דחוק למדי.

הוא החליט לשגר מברק אל הרבי מליובאוויטש. ממשרדי מעבר הגבול הבריך לניו-יורק, כתב שהוא מרגיש בודד מאוד וביקש שהרבי יחשוב עליו.

שיגור המברק עווד אותו. הוא עבר את ביקורת הגבולות והתכוון לחצות את הנהר. למעשה, הוא בא למקום במכונית אמריקנית גדולה מסוג לינקולן קונטיננטל, בבעלות נהג גוי. המכונית הועלתה על לוח עץ גדול, שהונח על שתי סירות, ואלה נקשרו לספינה גדולה יותר, שעליה עלו הנוסעים.

כשעלה הרב בוימגרטרן אל הספינה, התקשה למצוא לו פינה שקטה. הסיפון היה קטן, והייתה שם קבוצת יהודים שהתברר כי באו במקורם מרקע דתי אך פרקו עול. הללו החלו להציק לבורר החסידי וללעוג לו.

הרב בוימגרטרן נוכח שאין לו סיכוי לפתח עמם שיחה מועילה, ושהוא צפוי לסבול מהם כל משך הנסיעה. הוא פנה אל אנשי צוות הספינה וביקש לשבת בתוך המכונית. הללו נענו לבקשתו, הוא נכנס לבדו אל המכונית והספינה הפליגה.

כאשר הספינה הגיעה ללב הנהר, אירעה התנגשות בין סירה ששטה בנהר לבין שתי הסירות שעליהן הונחו המכונית. בעקבות ההתנגשות החליקה המכונית וצללה אל תוך הנהר, והרב בוימגרטרן בתוכה.

קודם שצלל אל המים הספיק לראות את הבעת פניהם הנסערת של הנוסעים

לאחר שהנהיג את העם בכיבוש ארץ סיחון קיוה משה רבינו שבכל זאת יזכה להכנס לארץ יחד עם בני ישראל כשם שהיה עמהם בתחילת כיבושה: משה מבקש מהקב"ה שיבטל את עונשו – "וַיִּאֲתָחֶנּוּ, אֶל-ה', ... אָעֲבֹרָה-בָּא, וְנִרְאָה אֶת-הָאָרֶץ הַטּוֹבָה", אך הקב"ה אינו מוותר: "וּרְב-לֶךְ--אֶל-תּוֹסֵף דָּבָר אֲלֵי עוֹד, בְּדַבַּר הַזֶּה."

עיקר משימתו כעת היא להכשיר את העם לקראת כניסתם לארץ ובראשם המנהיג הבא – יהושע.

שמירת המצוות – ערובה לחיים טובים

משה ממשיך בדברי חיזוק ומוסר לשמירת המצוות כשבמרכז דבריו הוא חוזר על עשרת הדיברות.

לא תספו, על-הַדְבָר אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה אֲתָכֶם, וְלֹא תִגְרְעוּ, מִמֶּנּוּ – זהו אחד הכללים היסודיים בשמירת התורה אשר חוקיה נקבעו ע"י אלוקים ואינם ניתנים לשינוי. למשל: התפילין הן בעלות ארבע פרשיות מהתורה ובשום אופן אין להוסיף פרשיה חמישית. יש ללבוש ציצית עם ארבע קצוות ולא חמש. יש ליטול בסוכות דוקא ארבעה מינים, לא פחות ולא יותר וכדומה. לכן חשוב, ללמוד את התורה, לקיים בפועל את הנאמר בה, ולהורישה לדורות הבאים.

בעומדם לפני הכניסה לארץ מזהיר משה את העם כי אם לא ישמרו על מצוות התורה ובמקום זה יעבדו פסלים ואלילים אחרים, יגלו מעל אדמת הארץ הקדושה והקב"ה יפיצם ויפזרם לבין אומות העולם. שם בגלות יזכרו את הימים שהקב"ה הוציא אותם מארץ מצרים, נתן להם את התורה, נלחם עבורם בעמים גדולים וחזקים עד שהכניס אותם לארץ. אז יבינו כי ה' הוא האלוקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת, אין עוד.

ערי מקלט בעבר הירדן המזרחי

באמצע דברי ההתעוררות הפסיק משה כדי לקבוע את ערי המקלט - הערים המיוחדות לאותן אלה שרצחו בלא כונה (בשגגה) וברחו מפני נקמת משפחת הרוצח. מאחר שהוא עצמו לא נכנס לארץ קבע משה רק את הערים בעבר הירדן המזרחי שנכבשו בדרך לארץ ישראל.

עשרת הדיברות

משה חוזר על עשרת הדיברות שהם דברי הברית בין הקב"ה לישראל. הדברים נאמרו לא רק ליוצאי מצרים אלא לכל בני העם היהודי עד סוף כל הדורות, שהרי כל נשמות ישראל עמדו במעמד מתן תורה על הר סיני. בני ישראל שמעו רק את שתי הדיברות הראשונות ולאחריהן פנו אל משה בבקשה שיגש רק הוא לשמוע את דבר ה', מאחר שאין ביכולתם לעמוד בפני הקול האלוקי היוצא מתוך האש הגדולה והם חששו לחייהם.

פרשת "שמע"

המשך דברי משה הם המקור לקריאת שמע שאנו קוראים מספר פעמים בכל יום ובה נכלות מספר מצוות חשובות: שְׁמַע, יִשְׂרָאֵל: ה' אֱלֹהֵינוּ, ה' אֶחָד – תוכן פסוק זה הוא מצוות אחדות ה' – הידיעה כי אין עוד מלבדו. וְשָׁמַעְתָּ לְבָנֶיךָ – מצוות לימוד תורה. וְדַבַּרְתָּ בָּם ... בְּשָׂבָר וּבְקִימָה – מצוות קריאת שמע בלילה – ובשכבך, ובבוקר – ובקומך. וְקִשְׁרָתָם לְאוֹת, על-יָדְךָ; וְהָיוּ לְטֹטְפֹת, בְּיַד עֵינֶיךָ – מצוות תפילין. וְקִבַּרְתָּם עַל-מְזֻזֹת בֵּיתְךָ, וּבְשַׁעֲרֶיךָ – מצוות מזוזה.

כללי ההתנהגות בארץ

משה ממשיך להזהיר את בני ישראל מפני הסכנות האורבות להם מבחינה רוחנית בכניסה לארץ והדרך להתגבר עליהן, כי דווקא לאחר שיקבלו את הארץ וייטב להם חושש משה שישכחו את מי שנתן להם כל זאת.

לאחר שינצחו את כל העמים יושבי הארץ חל עליהם האיסור להתחתן איתם או אפילו לתת להם אפשרות לחנות בארץ, כי בכל עת קיימת הסכנה שבני ישראל ילמדו ממעשיהם ומעבודת האלילים שלהם. לכן מן הרגע שיכנסו לארץ עליהם לשרוף, לנתוף ולשבר את כל הפסלים והמזבחות.

השכר – מובטח למקיימים את המצוות: "וַיְנַדְבֶּתָּ, כִּי ה' ... הָאֵל, הַנִּצָּמָן-- שִׁמְר הַבְּרִית וְהַחֲסֵד לְאֶהָבָיו וְלִשְׁמֵרֵי מִצְוֹתָו, לְאֶלְפֵי דֹר. והעונש – יגיע למפירי החוקים "וּמְשַׁלֵּם לְשֹׂאָיו אֶל-פָּנָיו, לְהֶאֱבִידוֹ."

שעל הספינה הגדולה. הללו צעקו לעברו, אך בתוך שנייה כבר הייתה המכונית בתוך המים.

באותו רגע ראה את כל חייו עוברים לנגד עיניו. "אני עומד למות", הכתה בו המחשבה הנוראה, "עליו לומר וידווי."

את הקול, והפעם ביתר תקיפות. הוא אינו מבין כיצד קרה הדבר, אך בניסיון השני הצליח לפתוח את הדלת ולהיחלץ מן המכונית.

אין לו הסבר מה קרה בדקות הבאות. הוא לא ידע לשחות, אך כאילו יד נעלמה משתה אותו מן המים עד שראשו צף ועלה. אנשי הספינה הגיבו בהתרגשות למראהו, וניסו להשליך לעברו חבל, אך הוא לא הצליח לתפוס אותו. ואז זרק לעברו אחד המלחים לגלג הצלה, ובעזרתו הצליח לצוף, עד שהגיעה אליו סירת מנוע והוא עלה עליה.

הסירה הביאה אותו אל מעבר הגבול שממנו יצא, והכול הביטו בו כלא-מאמינים. איש עדיין לא שמע שבו-אדם יצליח להיחלץ ממכונית הצוללת אלא תוך מי הנהר העמוקים. הכול הביטו בו בהערצה, ואמרו כי הוא איש קדוש ומן השמים הצילו אותו.

הרב בוימגרטרן היה מוטרד בעיקר מכך שהתפילין שלו היו במכונית, ועתה אין לו תפילין להתפלל בהן ביום המחרת. הוא חיפש את הדרך המהירה ביותר להגיע לבואנוס-אייירס, ואף הזמין לשם כך טיסה במטוס פרטי, אך התברר לו כי גם אחרי כל המאמצים ינחת בנמל-התעופה זמן קצר לפני השקיעה ביום המחרת.

הוא מיהר אפוא לשגר מברק אל הקהילה היהודית בבואנוס-אייירס וביקש שיביאו לו תפילין לנמל-התעופה למחרת לפנות ערב.

הנסיעה התנהלה כמתוכנן, וכל הזמן הזה ליבו מלא צער על שאין לו תפילין. הוא נאחז בתקווה שיספיק להניחן עם נחיתתו בבואנוס-אייירס. ואכן, בצאתו מנמל-התעופה מצא את אנשי הקהילה מקבלים את פניו, אווזים בידיהם ...ספר-תורה. הם חשבו שמכובד יותר לקדם רב חשוב כמותו בספר-תורה מבתפילין...

תקוותו הייתה למפח-נפש. השמש שקעה והוא לא הניח תפילין באותו יום. הדבר הסב לו צער רב, והעיב על שמחת הצלתו מהטביעה בנהר.

כאשר חזר לניו-יורק, נכנס ליחידות אל הרבי. מיד בהיכנסו קידם הרבי את פניו בחיוך רחב ואמר: "נו, האם חשבת עליך?!"

הרב בוימגרטרן ביקש תיקון על שלא הניח תפילין באותו יום. הרבי הורה לו לשנן את הלכות התפילין, וללמוד עניינים בתורת החסידות המדברים על שעבוד הלב והמוח (שזו הכוונה בהנחת התפילין).

לאחר מכן נודע לו, כי בהתוועדות י"ב בתמוז שנערכה ביום שבו אירעה הטביעה, פנה פתאום הרבי אל אחיו, ר' מענדל בוימגרטרן, ושאל: "איפה בערל?!", והורה לו לומר 'לחיים' בעבורו.

מולה באה מחשבה שאולי לא-נכון לומר וידוי בחג-הגאולה י"ב בתמוז... ואז שמע קול פוקד עליו: "פתח את הדלת!!!. הוא ניסה לפתוח את הדלת ולא הצליח, בגלל הלחץ העצום של המים. "פתח את הדלת!!!", שמע שוב

קורא נכבד, אנו מקווים שאתה נהנה לקרוא את החומרים של גיליונות "לקראת שבת". תן יד להפצת הגליון וצרף לרשימתינו גם את חבריך.